

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

27 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:
Președinte – Diaconu Iurie,
judecători – Cobzac Elena, Guzun Ion, Țurcan Anatolie și Boico Victor

judecând fără citarea părților, recursul ordinar, declarat de avocatul Bordian Stanislav în numele inculpatului Boghean Ivan prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 mai 2018, în cauza penală privindu-l pe

***Boghean Ivan Xxxxx**, născut la data de xxxxx, originar din satul Xxxxx, raionul Xxxxx, domiciliat în mun. Xxxxx, str. Xxxxx, nr. xx, ap. xx.*

Termenul de examinare a cauzei:

1. Prima instanță: 15.01.2016 - 18.11.2016;
2. Instanța de apel: 07.12.2016 - 15.02.2017;
25.08.2017 – 23.05.2018;
3. Instanța de recurs: 12.05.2017 - 25.07.2017;
16.08.2018 – 27.11.2018.

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 18 noiembrie 2016, Boghean Ivan a fost achitat de sub învinuirea de comitere a infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal din motiv că, acțiunile lui nu întrunesc elementele infracțiunii. Instanța de fond nu s-a pronunțat asupra acțiunii civile înaintate de către BC „Victoriabank” SA cu privire la încasarea de la Boghean Ivan a prejudiciului cauzat.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, potrivit rechizitoriului, Boghean Ivan se învinuiește că a săvârșit însușirea, înstrăinarea în cazurile nepermise de lege, tănuirea bunurilor gajate, sechestrate, adică însușirea, înstrăinarea în cazurile nepermise de lege, tănuirea bunurilor gajate, sechestrate și utilizarea lor în alte scopuri, săvârșită de o persoană careia i-au fost încredințate aceste bunuri și care era obligată, conform legii, să asigure integritatea lor, infracțiune prevăzută de art.251 din Codul penal, în circumstanțele în care, la 21.12.2011, între SRL „Sebgrup-Trans”, reprezentată de directorul Ivan Boghean și BC „Victoriabank” SA, au fost încheiate contractele de gaj nr.1638 (C) și nr. 1638 (B) asupra bunurilor mobile, în vederea garantării rambursării integrale a creditului beneficiat de către SRL „Devas-Trans”, reprezentată la fel de Ivan Boghean, a dobânzilor, penalităților

și a tuturor cheltuielilor suportate de către creditorul gajist în rezultatul întreținerii bunului gajat și exercitării dreptului de gaj, precum și a prejudiciului cauzat prin neexecutarea sau executarea necorespunzătoare a obligațiilor conform contractului de credit nr.1638 din 14.11.2007, în sumă de 650 000 Euro. Potrivit contractelor de gaj menționate, bunurile gajate urmau să se afle pe str. Xxxxx, mun. Chișinău, iar conform pct.3.2.1), 2), debitorul gajist se obliga să asigure păstrarea, întreținerea și exploatarea bunului gajat fără a admite sau întreprinde fapte îndreptate spre distrugerea, deteriorarea sau diminuarea valorii lui peste mărimea uzurii normale și să nu efectueze fără acordul scris al creditorului gajist oricare acte de dispoziție cu bunul gajat, inclusiv să nu-l greveze cu titlu de gaj, să nu-l transmită cu titlu oneros sau gratuit altor persoane fizice și juridice până la expirarea termenului de valabilitate al contractului. Prin încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău nr.2e-578/13 din 07.03.2013, s-a dispus aplicarea sechestrului asupra mijloacelor de transport gajate de către SRL „Sebgrup-Trans” în favoarea BC „Victoriabank” SA conform contractului de gaj nr.1638 (C) din 21.12.2011, fiind emis titlu executoriu nr.2e-578/13 din 07.03.2013. Prin încheierile executorului judecătoresc Nicolae Nicolaescu nr.018-803/13 din 07.03.2013 și nr.018-803/13 din 15.03.2013, s-a dispus aplicarea sechestrului pe unitățile de transport gajate de către SRL „Sebgrup-Trans”, în baza titlului executoriu nr.2e-578/13 din 07.03.2013, emis de către Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău. La 22.04.2014, ÎS CRIS „Registru” a aplicat interdicția de înstrăinare asupra mijloacelor de transport gajate de către SRL „Sebgrup-Trans”, inclusiv înregistrate după aceasta din urmă. În perioada 05.02.2013 - 02.04.2013, debitorul gajist Ivan Boghean în baza acordului privind executarea benevolă a dreptului de gaj din 24.01.2013, a predat benevol creditorului gajist BC „Victoriabank” SA o parte din bunurile mobile gajate conform contractele de gaj nr.1638 (C) și nr.1638 (B) din 21.12.2011, însă potrivit actelor de predare-primire s-a stabilit că, majoritatea bunurilor mobile care au fost predate efectiv creditorului gajist BC „Victoriabank” SA sunt într-o stare nesatisfăcătoare, iar unele complet dezasamblate.

Totodată, Ivan Boghean nu a predat benevol în baza acordului de executare benevolă a dreptului de gaj din 24.01.2013 și intenționat tănuiește bunurile mobile grevate cu gaj, și anume: camionul de model XXXXX, a. p. 2005, n/î XXXXX, nr. șasiu/nr. motor XXXXX, valoare de gaj 308 547 lei, camionul de model XXXXX, a.p. 2002, n/î XXXXX, nr. șasiu/nr. motor XXXXX, valoare de gaj 140 352 lei și camionul de model Xxxxx, n/î XXXXX, nr. șasiu/nr. motor XXXXX, valoare de gaj 60 000 lei, care nu se află pe adresa mun. Chișinău, str. Xxxxx, indicată potrivit contractelor de gaj, refuzând în același timp să declare locul aflării a acestora.

Prin Decizia Curții de Apel Chișinău nr. 2i-152/2014 din 20.05.2014, s-a constatat insolvabilitatea și s-a inițiat procedura simplificată a falimentului față de SRL „Sebgrup-Trans”, în cadrul căreia, la efectuarea de către lichidator a inventarierii bunurilor în scopul identificării bunurilor gajate și sechestrate care aparțin SRL „Sebgrup-Trans”, a fost constatată lipsa semiremorcii de model Xxxxx, a. p. 2007, numărul de înmatriculare XXXXX, nr. șasiu/nr. motor XXXXX, valoarea de gaj 187 200 lei, a camionului de model Xxxxx, numărul de înmatriculare XXXXX, nr. șasiu/nr. motor XXXXX, valoare de gaj 88 920 lei și a camionului de

model Xxxxx, numărul de înmatriculare XXXXX, nr. șasiu/nr. motor XXXXX, valoare de gaj 59 280 lei, care la fel nu se aflau pe adresa mun. Chișinău, str. Xxxxx, indicată potrivit contractelor de gaj, iar Ivan Boghean intenționat a refuzat să declare locul aflării a bunurilor gajate și predarea benevolă a acestora creditorului gajist BC „Victoriabank” SA.

3. Sentința menționată a fost atacată cu *apeluri* de către:

3.1 - procurorul în Procuratura Buiucani, mun. Chișinău, Zamă Sergiu, în termen, a declarat apel împotriva acesteia, solicitând admiterea cererii de apel, casarea sentinței instanței de fond și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Boghean Ivan să fie recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 251 Cod penal, cu numirea unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de administrare a bunurilor altor persoane și de a exercita activitate de antreprenariat pe un termen de 3 ani; în temeiul art.90 Cod penal, a suspenda condiționat executarea pedepsei cu închisoarea numită în privința lui Boghean Ivan cu stabilirea unui termen de probă de 4 ani.

3.2 - reprezentantul părții vătămate BC „Victoriabank” SA, Malai Mariana, solicitând admiterea cererii de apel, casarea sentinței Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 18.11.2016, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Boghean Ivan Xxxxx să fie recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.251 Cod penal, cu numirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea normei date și admiterea integrală a acțiunii civile cu privire la încasarea de la Boghean Ivan în beneficiul părții vătămate BC „Victoriabank” SA a prejudiciului material cauzat nerecuperat în sumă de 4 686 915, 20 lei.

4. Prin *decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 februarie 2017*, a fost admisă cererea de apel declarată de către procurorul în Procuratura Buiucani, mun. Chișinău, Zeamă Sergiu și de către reprezentantul părții vătămate BC „Victoriabank” SA, Malai Mariana, casată integral sentința și pronunță o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Boghean Ivan Xxxxx a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal, și în baza acestei norme legale i s-a stabilit o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 1 500 unități convenționale, echivalentul sumei de 30 000 lei (treizeci de mii de lei) cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de administrare a bunurilor altor persoane și de a exercita activitate de antreprenariat pe un termen de 3 (trei) ani.

Prin aceeași decizie a fost admisă în principiu acțiunea civilă înaintată de BC „Victoriabank” SA împotriva lui Boghean Ivan cu privire la încasarea prejudiciului material, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor convenite să hotărască instanța civilă.

5. Decizia instanței de apel a fost atacată cu *recurs ordinar* de avocatul Bordian Stanislav în numele inculpatului Boghean Ivan prin care indicând în textul recursului ordinar temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, și cu indicarea încălcării prevederilor art. 6, 8 CEDO a solicitat casarea acesteia, cu menținerea în vigoare a sentinței primei instanțe.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curtii Supreme de Justiție din 25 iulie 2017, a fost admis recursul declarat de avocatul Bordian Stanislav în numele inculpatului Boghean Ivan, casată total decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curtii de Apel Chișinău din 23 mai 2018 a fost admis apelul declarat de procurorul în Procuratura Buiucani, mun. Chișinău, Sergiu Zeamă și apelul reprezentantului părții vătămate BC „Victoriabank” SA, Malai Mariana, casată integral sentința și pronunță o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Boghean Ivan Xxxxx a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal, și în baza acestei norme legale i s-a stabilit o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 1 500 unități convenționale, echivalentul sumei de 30 000 lei (treizeci de mii de lei) cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de administrare a bunurilor altor persoane și de a exercita activitate de antreprenoriat pe un termen de 3 (trei) ani.

Prin aceeași decizie a fost admisă în principiu acțiunea civilă înaintată de BC „Victoriabank” SA împotriva lui Boghean Ivan cu privire la încasarea prejudiciului material, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor convenite să hotărască instanța civilă.

7.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel, a constatat fapta ca fiind dovedită conform descrierii efectuate în conținutul rechizitoriului, concluzionând că acțiunile inculpatului Boghean Ivan se încadrează în baza art. 251 Cod penal și anume: „Însușirea, înstrăinarea în cazurile nepermise de lege, tănuirea bunurilor sechestrate și utilizarea lor în alte scopuri, săvârșită de o persoană careia i-au fost încredințate aceste bunuri și care era obligată, conform legii, să asigure integritatea lor”.

Aceste circumstanțe au fost stabilite prin totalitatea probelor administrate, verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv, apreciate din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor care în cumul dovedesc vinovăția lui Boghean Ivan în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal.

Instanța de apel în motivarea soluției adoptate a conchis că, în acțiunile inculpatului sunt prezente atât elementele care caracterizează latura obiectivă a infracțiunii imputate, cât și a celor care caracterizează latura subiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal.

Astfel, a constatat că în cauză s-au stabilit toate elementele componente ale infracțiunii imputate lui Boghean Ivan, inclusiv vinovăția acestuia, care s-a dovedit prin cumulul de probe pertinente și concludente, administrate pe parcursul judecării cauzei și ulterior apreciate în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, în mod obiectiv.

Mai mult, instanța de apel a reținut în coroborare cu alte probe administrate în cadrul cercetării judecătorești și declarațiile inculpatului la etapa urmăririi penale, potrivit cărora și-a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate, de cele comise se căiește sincer (f.d.160, vol. I).

În ce privește acțiunea civilă înaintată de BC „Victoriabank” SA către Boghean Ivan, instanța de apel a conchis, că deși a fost concretizat prejudiciul cauzat, totuși nu este suficient de clar, în situația în care, pe de o parte, însuși reprezentantul părții vătămate a declarat că, inculpatul Boghean Ivan a întors o parte din bunuri, adică a rambursat parțial datoria față de bancă, iar pe de altă parte, nu se cunoaște valoarea tuturor bunurilor nereturnate, care sunt în diferite stadii de integritate, în temeiul art. 387 alin.(3) Cod de procedură penală, urmează a admite în principiu acțiunea civilă înaintată de către BC „Victoriabank” SA împotriva lui Boghean Ivan Xxxxx cu privire la încasarea prejudiciului material, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor convenite să hotărască instanța civilă.

La stabilirea pedepsei penale, instanța de judecată a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite – inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă, de persoana inculpatului, care nu are antecedente penale, anterior nefiind condamnat, nu și-a recunoscut vina, nu figurează la evidența medicului narcolog și psihiatru, iar scopul educativ și preventiv al pedepsei aplicate în cauza penală dată în privința inculpatului, Boghean Ivan, poate fi atins prin aplicarea pedepsei penale sub formă de amendă, apreciind în ansamblu circumstanțele cauzei, și anume faptul că inculpatul nu are antecedente penale și a comis o infracțiune mai puțin gravă.

8. Decizia instanței de apel a fost atacată cu *recurs ordinar* de avocatul Bordian Stanislav în numele inculpatului Boghean Ivan prin care solicită admiterea recursului, casarea deciziei cu menținerea în vigoare a sentinței Judecătoriei Chișinău sediul Buiucani din 18 noiembrie 2016.

8.1. În motivarea cererii de recurs *avocatul* a indicat, ca instanța de apel nici de această dată nu a respectat indicațiile din Decizia Colegiului Penal al CSJ din 25 iulie 2017, astfel, nu a constatat perioada de timp în care s-a comis infracțiunea imputată lui Boghean Ivan.

În speță instanța de apel a constatat că, infracțiunea prevăzută la art. 251 Cod penal se consideră consumată din momentul producerii prejudiciului material (în cazul modalităților de însușire (consumare) și înstrăinare) sau din momentul tăinuirii sau utilizării în alte scopuri a bunurilor gajate, sechestrate.

În acest sens, se evidențiază poziția procurorului Zamă Sergiu expusă în apel, că infracțiunea prevăzută de art. 251 Cod penal a fost „consumată după emiterea încheierii Judecătoriei Buiucani din 07.03.2013 de aplicare a sechestrului asupra bunurilor gajate”.

Prin Decizia Colegiului Penal al Curții Supreme de Justiție din 25 iulie 2017, se evidențiază din apelul procurorului Zamă Sergiu, că infracțiunea prevăzută de art. 251 Cod penal a fost „consumată după emiterea încheierii Judecătoriei Buiucani din 07.03.2013 de aplicare a sechestrului asupra bunurilor gajate”, dar în decizia instanței de apel se indică că „cunoașterea momentului consumării infracțiunii continue are importanță or, în cazul infracțiunilor continue, legea penală aplicabilă în timp este legea în vigoare la momentul încetării acțiunii infracționale. În speță, încetarea activității infracționale a lui Boghean Ivan se datorează intervenției autorității de stat - organul de urmărire penală, care la 30.04.2015 s-a sesizat în rezultatul depunerii la 27.03.2015 a plângerii penale de către partea vătămată BC „Victoriabank” SA

(f.d.96, vol. III), prin ce iarăși nu s-au respectat nici limitele apelului și nici a rechizitoriului, care trebuie să cuprindă perioada de timp în care s-a comis infracțiunea imputată, pe care urma să se expună instanța de apel, ce nu s-a realizat în speța dată și respectiv nu poate fi menținut de instanța de recurs ordinar.

Menționează apărarea că, instanța de apel nici de această dată nu a constatat perioada de timp în care s-a comis infracțiunea imputată lui Boghean Ivan.

Mai mult ca atât, instanța de apel a constatat că, infracțiunea prevăzută la art.251 Cod penal se consideră consumată din momentul producerii prejudiciului material (în cazul modalităților de însușire (consumare) și înstrăinare) sau din momentul tănuirii sau utilizării în alte scopuri a bunurilor gajate, sechestrate. Iar acțiunile infracționale ale lui Boghean Ivan, prevăzute de art. 251 Cod penal au fost „consumate după emiterea încheierii Judecătoriai Buiucani din 07.03.2013 de aplicare a sechestrului asupra bunurilor gajate”. Cea ce se înțelege că activitatea infracțională a lui Boghean Ivan a fost încetată după emiterea de către Judecătoria Chișinău sediul Buiucani a încheieri menționate supra. Or, în conformitate cu prevederile Legii pentru modificarea și completarea unor acte legislative nr.173 din 25.07.2014 (în vigoare din 08.11.2014), art.III - la art. 251 din Codul Penal nr.958-XV, din 18 aprilie 2002, cu modificările și completările ulterioare, în titlul și în dispoziția normei, textul „însușirea, înstrăinarea, substituirea sau tănuirea bunurilor sechestrate sau confiscate” se substituie cu textul „însușirea, înstrăinarea în cazurile nepermise de lege, tănuirea bunurilor gajate, luate în leasing sau confiscate”.

La fel indică apărarea, că instanța de apel nu a ținut cont nici de prevederile art. 60 alin.(1) lit. b) Cod Penal. Or, în conformitate cu art.60 alin.(1) lit. b) Cod Penal, (1) Persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârșirii infracțiunii au expirat următoarele termene: b) 5 ani de la săvârșirea unei infracțiuni mai puțin grave.

Cât privește legalitatea și temeinicia sentinței judecătoriai Buiucani, mun. Chișinău din 18 octombrie 2016 prin care a fost achitat Boghean Ivan, partea apărării o consideră legală și întemeiată, astfel, instanța de fond a examinat obiectiv probele conform materialelor din cauza penală, ceea ce demonstrează că a fost adoptată în conformitate cu prevederile art. 390, alin.(1), pct.3), Cod de Procedură Penală.

Mai mult ca atât, menționează avocatul, că acuzatorul de stat nu a probat întrunirea laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 251, alin.(1) Cod Penal. Or din materialele cauzei penale nu reiese că după data de 07.03.2013, când s-a dispus aplicarea sechestrului pe bunurile gajate de către instanța de judecată, Boghean Ivan a efectuat careva acțiuni în privința bunurilor sechestrate, nu rezultă efectuarea unor asemenea acțiuni și din învinuirea adusă inculpatului.

Astfel, instanța de fond nu a constatat în acțiunile lui Boghean Ivan, prezența semnelor laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 251 alin.(1) Cod Penal și anume ce ține de însușirea, înstrăinarea în cazurile nepermise de lege, tănuirea bunurilor sechestrate ori utilizarea lor în alte scopuri, săvârșită de o persoană careia i-au fost încredințate aceste bunuri, sau care era obligată conform legii să asigure integritatea lor.

Totodată, evidențiază recurentul contradicții în declarațiilor martorilor Lepădatu Vitalie, Petrovici Eleonor, Răileanu Vitalie cât și a părții vătămate date în instanța de fond.

Menționează apărarea că, în opinia instanței de apel cu toate că inculpatul nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii, vinovăția acestuia se dovedește prin totalitatea de probe pertinente și concludente ce coroborează între ele și anume: copia încheierii Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău nr.2e-578/13 din 07.03.2013 prin care s-a dispus aplicarea sechestrului asupra mijloacelor de transport gajate de SRL „Sebgrup-Trans” și prin încheierile judecătorești de sechestr din 07.03.2013, nr.018-803/13 și nr.018-803/13 din 15.03.2013. Or, potrivit materialelor cauzei penale, actele menționate mai sus nu i-au fost aduse la cunoștință lui Boghean Ivan. La fel, de către executorul judecătoresc nu i-a fost adusă la cunoștință înștiințarea despre faptul că acele bunuri urmau a fi ridicate.

Astfel, reieșind din cele sus menționate, partea apărării este de părerea că, prima instanță corect a reținut în acest sens prevederile art.8 și 389 Cod de procedură penală, în aspectul că o hotărâre de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe exacte, cercetate de instanța de judecată, când toate versiunile au fost verificate, iar divergențele au fost lichidate și apreciate corespunzător.

9. Judecând recursul ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal lărgit consideră că acesta urmează a fi admis reieșind din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar.

Astfel, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârile atacate și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Conform art.435 alin.(1) pct.2) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de recurs, judecând recursul, admite recursul, casează hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Potrivit alin.(1) art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond. Instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Instanța de apel, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce

împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost evaluate prin prisma cumulului de probe anexate și administrate la dosar, în conformitate cu art.101 Cod de procedură penală.

La chestiunile de drept se referă cele ce țin de următoarele: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual penal sau administrativ au fost corect aplicate și hotărârea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.

În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate supra, hotărârea instanței de apel urmează a fi desființată, cu trimiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Relevant este de specificat în acest context că, hotărârea instanței de apel, potrivit art.417 Cod de procedură penală, trebuie să cuprindă, printre altele, și temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Deci, fiind investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, urmează să expună în hotărârea adoptată situația de fapt reținută pe baza probatoriului administrat și să formuleze niște concluzii temeinice, cu suport probator, privitor la vinovăția inculpatului și încadrarea juridică a faptei săvârșite de către acesta sau nevinovăția acestuia și temeiul achitării, prevăzut de normele procesual penale.

Însă, contrar celor stipulate de legea procesual-penală, în cauza deferită judecății instanța de apel nu a exercitat în deplină măsură aceste atribuții legale reglementate exhaustiv de legislator.

La caz, Colegiul penal lărgit atestă că din textul recursului ordinar declarat rezultă că recurentul critică decizia instanței de apel sub aspectele că instanța de apel a admis o eroare gravă de fapt care a afectat soluția instanței și că nu au fost întrunite elementele infracțiunii, cazuri ce cad sub incidența temeiurilor pentru recurs prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6), 8) Cod de procedură penală și încălcarea prevederilor art.6), 8) CEDO.

Verificând criticile expuse în recursul declarat, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit constată, că acestea sânt întemeiate, deoarece instanța de apel a ignorat indicațiile stipulate de instanța ierarhic superioară și a admis practic aceleași erori de drept, fără a-și motiva clar soluția privind vinovăția inculpatului și încadrarea juridică a faptei săvârșite de către acesta.

Potrivit art.325 alin.(1) Cod de procedură penală, judecarea cauzei se face numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu. Conform art. 113 alin.(1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Conform jurisprudenței naționale, sentința trebuie să corespundă atât după formă, cât și după conținut cerințelor art. 384-397 Cod de procedură penală.

La adoptarea sentinței, instanța de judecată este obligată potrivit art.385 Cod procedură penală să soluționeze: dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia

este învinuit inculpatul; dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat; dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea; dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni, ect.

La caz se constată, că modalitatea de motivare a soluției dă dovadă că, instanța de apel nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. 414 și 417 Cod de procedură penală, instanța neexpunându-se asupra argumentelor părții apărării, acceptate de prima instanță, fiind lăsate fără apreciere.

Colegiul penal lărgit reține că, instanța de apel, rejudecând cauza, nu a respectat prescripțiile de drept nominalizate, deoarece:

a) excluzând din învinuirea formulată, indicii calificativi: „Însușirea, înstrăinarea în cazurile nepermise de lege, tănuirea bunurilor gajate”, și încadrând acțiunile inculpatului în baza art. 251 Cod penal după indicii calificativi: „Însușirea, înstrăinarea în cazurile nepermise de lege, tănuirea bunurilor sechestrate și utilizarea lor în alte scopuri, săvârșită de o persoană căreia i-au fost încredințate aceste bunuri și care era obligată, conform legii, să asigure integritatea lor”, în mod neclar și divergent a constatat fapta ca fiind comisă întocmai cum este indicată în rechizitoriu, fără a-și argumenta soluția;

b) evidențiind poziția procurorului din apel că infracțiunea a fost ”consumată după emiterea încheierii Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 07.03.2013 de aplicare a sechestrului asupra mijloacelor de transport gajate”, invocând că apelantul critică sentința de achitare numai în partea învinuirii de ”însușire, înstrăinare și tănuire a bunurilor sechestrate”, nu și gajate”, n-a dat răspuns la argumentele apărării și n-a constatat când totuși a fost comisă infracțiunea de însușire, înstrăinare și tănuire a bunurilor sechestrate”. Or, constatând fapta conform rechizitoriului (unde se regăsesc diferite perioade de timp și anume: 05.02.2013-02.04.2013, 24.01.2013, 20.05.2014), referindu-se la componența de infracțiune prevăzută de art. 251 Cod penal, în redacția Legii în vigoare la momentul comiterii infracțiunii, fără a indica redacția Legii și data concretă, ce la caz are o importanță deosebită pentru încadrarea juridică a faptelor inculpatului, întrucât pe parcursul anilor 2009-2017 dispoziția și sancțiunea art. 251 Cod penal au fost modificate;

c) descriind elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal (obiectul, subiectul, latura obiectivă, latura subiectivă), divergent și-a motivat soluția privind prezența în acțiunile inculpatului a acestora și în special:

- indicând că obiectul material al infracțiunii în cauză îl reprezintă bunurile gajate, sechestrate, constată că ”încheierea din 07.03.2013 prin care a fost aplicat sechestrul asupra bunurilor gajate conform contractului de gaj nr.1638C din 21.12.2011, i-a fost adusă la cunoștință inculpatului, acesta totuși a însușit, tănuit, înstrăinat bunurile sechestrate”, fără a specifica dacă sechestrul a fost aplicat real asupra bunurilor gajate, care dintre bunurile sechestrate au fost transmise inculpatului spre păstrare, fără a stabili acțiunile concrete a inculpatului de însușire, înstrăinare, tănuire a bunurilor sechestrate (descrierea și valoarea acestora);

- menționând, că ”calitatea specială de **subiect**, cerută de art.251 Cod penal îl are proprietarul bunurilor puse sub sechestrul, care nu au fost ridicate, se sigilează și

se lasă pentru păstrare, fie posesorul unor asemenea bunuri, fie un alt membru adult al familiei respectivului posesor sau proprietar, cărora le-a fost explicată răspunderea prevăzută la art.251 Cod penal, pentru care li s-a cerut angajament în scris”, divergent constată, că „inculpatul este subiectul infracțiunii – ca reprezentant al persoanei juridice și, acționând în numele societății, semnând contractul de gaj, având obligația conform pct.3 p.3.2 din contractul de gaj să asigure integritatea bunurilor .....ect.”, fără a da apreciere învinuirii aduse și a combate constatările primei instanțe și poziția apărării, ”precum că inculpatul nu este subiectul infracțiunii date, nefiind clar data comiterii acesteia, or, la momentul încheierii contractului de gaj -21.12.2011 și pînă la aplicarea sechestrului din data de 07.03.2013, art.251 Cod penal nu prevedea răspundere penală pentru însușirea, înstrăinarea în cazurile nepermise de lege, tănuirea bunurilor gajate, iar după data de 07.03.2013, cînd s-a dispus aplicarea sechestrului asupra bunurilor gajate de către instanța de judecată, lipsesc probe ce ar confirma că inculpatul a efectuat careva acțiuni în privința bunurilor sechestrate, ect.”;

- **d)** trecând în revistă mai multe dovezi scrise, însă fără a le indica esența probatorie, nu a apreciat fiecare probă separat, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, inclusiv în coroborare cu normele de procedură penală care vizează natura juridică a acestor probe, cât și în raport cu circumstanțele în fapt și în drept invocate în rechizitoriu, punând la baza hotărârii de condamnare și declarațiile inculpatului Boghean Ivan date în cadrul urmăririi penale, fără a respinge versiunile apărării și constatările primei instanțe, fără a ține cont și de indicațiile instanței de recurs pentru rejudecare, în aspectul vizat.

Colegiul reține, că instanța de apel, urma să stabilească concret, reieșind din învinuirea formulată, perioada de timp în care s-a comis infracțiunea imputată pentru aplicarea corectă a normei penale. Or, art. 251 din Codul penal pe parcursul perioadei indicate în rechizitoriu, de comitere a infracțiunii de către inculpat, a fost modificat de repetate ori, astfel, urmează a fi verificată învinuirea în raport cu normele legale în vigoare la momentul comiterii infracțiunii ținând cont de revederile art.10 Cod penal.

Astfel, se constată, că hotărârea atacată nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția, nu conține răspuns la toate motivele invocate în apel, nefiind combătute constatările primei instanțe de achitare a inculpatului, lipsește evaluarea probelor, în conformitate cu art.101 Cod de procedură penală, or, acestea, fiind doar descrise, nu au fost apreciate fiecare în parte și în cumul, ținând cont de învinuirea adusă inculpatului. Or, instanța de apel urma să verifice dacă învinuirea din rechizitoriu corespunde circumstanțelor stabilite, în baza probelor cercetate, să constate fapta comisă, perioada de timp în care s-a comis infracțiunea imputată, acțiuni ce în speța dată nu au fost efectuate, motivarea fiind contradictorie.

Alt aspect ce necesită a fi nominalizat la analiza hotărârii contestate, este faptul că la rejudecarea cauzei, instanța de apel, n-a constatat circumstanțe importante pentru judecarea cauzei și anume: ”dacă în perioada din 07.03.2013 cînd a fost aplicat sechestrul și pînă la data de 31.03.2015 cînd a fost înaintată plîngerea precum și pînă la data de 23.09.2015 cînd a fost pus sub învinuire pentru comiterea

infrațiunii prevăzute de art. 251 Cod penal, anume Boghean Ivan este persoana căreia i-au fost încredințate aceste bunuri sau care era obligată, conform legii, să asigure integritatea lor, că acesta a comis fapta care i se încriminează și anume însușirea, înstrăinarea în cazurile nepermise de lege, tănuirea bunurilor sechestrate ori utilizarea lor în alte scopuri, precum și faptul că anume în această perioadă Boghean Ivan a însușit sau a înstrăinat bunurile sechestrate ori le-a utilizat în alte scopuri, a efectuat inculpatul careva acțiuni în privința bunurilor sechestrate după data de 07.03.2013, când s-a dispus aplicarea sechestrului pe bunurile gajate de către instanța de judecată”.

În opinia instanței de recurs, instanța de apel nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, fiind prezentă discrepanța între cele reținute de instanță, învinuirea adusă inculpatului și conținutul real al probelor, ignorarea unor aspecte evidente, ce au avut drept consecință pronunțarea unei concluzii nemotivate.

Ca urmare, Colegiul constată că instanța de apel nu și-a motivat soluția referitor la recunoașterea vinovăției și condamnarea lui Boghean Ivan de comiterea infrațiunii prevăzute de art.251 Cod penal, fără a verifica dacă acțiunile lui întrunesc elementele infrațiunii prevăzută de legea penală, la momentul comiterii infrațiunii, prin ce a admis o eroare de drept, care nu poate fi corectată de instanța de recurs.

Totodată, se reține, că instanța de apel, a ignorat indicațiile instanței de recurs, date în decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 25 iulie 2017, care sunt obligatorii pentru instanța de rejudecare, potrivit dispozițiilor art. 436 al.(2) Cod de procedură penală, și a comis practic aceleași erori de drept.

Din considerentele expuse, Colegiul statuează, că decizia instanței de apel în cauza dată, este afectată de insuficiență în partea motivării soluției adoptate, ceea ce este incident cazului de casare invocat în speță și prevăzut de art.427 al.(1) pct.6) Cod de procedură penală și anume, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, iar erorile admise de către instanța de apel nu pot fi corectate în ordinea procedurii de recurs, deoarece instanța de recurs nu este abilitată cu atribuții de a judeca cauza și a se pronunța asupra legalității sentinței, substituind instanța care a judecat apelul cu încălcarea prevederilor procesuale-penale la pronunțarea hotărârii judecătorești.

În asemenea condiții, instanța de recurs conchide de a admite recursurile ordinare declarate la caz, iar decizia instanței de apel urmează a fi casată total cu remiterea cauzei în instanța de apel la rejudecare, în alt complet de judecători.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia: să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra motivelor esențiale invocate în cererea de apel; să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, să verifice și să aprecieze profund probele administrate și examinate în instanță în strictă conformitate cu cerințele legii, să le dea o evaluare convenită cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate, să analizeze la modul convenit prezența sau lipsa elementelor infrațiunii imputate inculpatului, ținând cont de modificările operate la art. 251 Cod penal și perioada comiterii infrațiunii, să elucideze faptele importante pentru

soluționarea justă și promptă a cauzei date; să-și argumenteze clar concluziile în decizia adoptată, respectiv în caz de adoptare a unei concluzii de vinovăție sau nevinovăție a inculpatului, să emită o soluție clară, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, de practica unitară în acest domeniu, precum și de practica relevantă a CEDO, și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art.417 Cod de procedură penală.

În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin.(1) pct.2) lit. c) Cod procedură penală, Colegiul penal lărgit

D E C I D E :

Admite recursul ordinar declarat de către avocatul Bordian Stanislav în numele inculpatului Boghean Ivan.

Casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 mai 2018, în cauza penală privindu-l pe ***Boghean Ivan Xxxxx***, cu dispunerea rejudecării cauzei de către Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune căilor de atac.

Decizia motivată pronunțată la **04 ianuarie 2019**.

Președinte

Diaconu Iurie

Judecători

Cobzac Elena

Guzun Ion

Țurcan Anatolie

Boico Victor